

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **J.B.**, bytem P., proti žalovaným: **1) Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, **2) Městský úřad Písek**, se sídlem Písek, Velké náměstí 114/3, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 29.12.2014 domáhal ochrany před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který spatřoval ve vyřízení své stížnosti na činnost orgánu sociálně-právní ochrany dětí, jež mu bylo sděleno Oznámením o přešetření způsobu vyřízení stížnosti Ministerstva práce a sociálních věcí [dále též „žalovaný 1)“] z 24.10.2014, č.j. 2014/68635-911/1, přičemž nejprve požadoval zrušení tohoto oznámení a označení své stížnosti za důvodnou; zrušení vyjádření a sdělení Krajského úřadu Jihočeského kraje z 24.9.2014 a z 16.7.2014, označení své stížnosti za důvodnou, postižení zpracovatelů napadených stanovisek Krajského úřadu Jihočeského kraje (zejména E. F.) a jejich vyloučení z šetření jeho dalších stížností; zahájení řízení s Městským úřadem Písek k vyloučení úřednice A. V. z pověření výkonu kolizního opatrovníka nezletilého syna žalobce V.B. (dále též jen

„nezl. syn“) nebo nařízení vyloučení A. V. z pověření výkonu kolizního opatrovníka nezl. synovi.

Na výzvu soudu k řádné specifikaci žalobního petitu žalobce podáním z 16.1.2015 žalobu rozšířil o žalovaného 2) Městský úřad Písek [dále též „MěÚ Písek“ či „žalovaný 2)“] a v nově formulovaném konečném návrhu se i nadále domáhal určení nezákonnosti zásahu žalovaného 1) spočívajícího ve způsobu vyřízení stížností žalobce na nevyhovění jeho opakovaným žádostem k MěÚ Písek, Odbor sociálních věcí, o pomoc ve věci styku s nezl. synem, a to přípisem žalovaného 1) z 24.10.2014, č.j. 2014/68635-911/1, jakož i předchozími přípisy Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 24.9.2014, č.j. KUJCK 56658/2014/KRED a z 16.7.2014, č.j. KUJCK/43373/OSZV. Dále se pak vůči žalovanému 2) domáhal určení nezákonnosti zásahu spočívajícího v postupu MěÚ Písek, Odboru sociálních věcí, v řízení vedeném u Okresního soudu v Písku pod sp.zn. 1 P 33/2014; konkrétně měl namítaný zásah žalovaného 2) spočívat v podání návrhu ze dne 29.4.2015 na vydání předběžného opatření zákazu styku žalobce s nezl. synem, v podání odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí tohoto návrhu, v nevyhovění opakovaným žádostem žalobce o pomoc ve věci styku s nezl. synem. Žalobce rovněž požadoval, aby soud žalovanému 2) zakázal, aby v řízení před Okresním soudem v Písku, č.j. 1 P 33/2014, jako zástupce opatrovníka vystupovala pí A. V. a aby nebylo dále pokračováno v porušování práv žalobce na výkon rodičovských práv ve vztahu k nezl. synovi.

Žalobce v žalobě uvedl, že se obrátil na příslušný orgán sociálně-právní ochrany dětí (dále též „OSPOD“), tj. MěÚ Písek, odbor sociálních věcí, s žádostí o pomoc při zajištění dodržování soudem nařízených rozhodnutí, zejména dodržování styku žalobce s jeho nezl. synem, o účast při jeho předávání a o zahájení správního řízení dle ust. § 13 odst. 1 písm. a) a písm. c) zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí (dále jen „zákon o sociálně-právní ochraně dětí“), dle nichž by byl nezl. syn žalobce napomenut za nevhodné chování a toto mu bylo zakázáno.

MěÚ Písek, resp. jeho příslušná pracovnice A. V., tyto žádosti žalobce zamítla a naopak podala při jednání Okresního soudu v Písku ve věci sp.zn. 1 P 33/2014 dne 29.4.2014 návrh na nařízení předběžného opatření, jímž by byl zakázán styk žalobce s nezl. synem, a po zamítnutí tohoto návrhu se dále odvolala; odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19.6.2014, č.j. 6 co 1068/2014-2383.

Žalobce z důvodu odmítnutí svých žádostí o pomoc zaslal dne 9.5.2014 (mylně datováno 9.9.2014) tajemnici MěÚ Písek a Krajskému úřadu Jihočeského kraje stížnost na OSPOD, resp. na pracovnici A. V., se kterou však byl tajemnicí MěÚ Písek v její odpovědi z 27.5.2014 odkázán na Krajský úřad Jihočeského kraje s tím, že nemůže být zasahováno do probíhajícího soudního řízení. Žalobce se se stížností na postup OSPOD z 2.6.2014 opakovaně obrátil na Krajský úřad Jihočeského kraje.

Žalobce dále konstatoval, že Krajský úřad Jihočeského kraje v odpovědi, zpracované Mgr. E. F., jeho stížnosti posoudil zcela neobjektivně, za použití nekalých praktik a lživých obvinění, že „*důvodem návrhu bylo předešlé vyjádření obav syna z Vás po vašem posledním fyzickém napadení a opakovaném uzamčení ve sklepě s Vaším záměrem nezletilého vystrašit*“, přičemž byly zcela ignorovány žalobcem předložené podklady (závěry znaleckého posudku I.W., podstatné části znaleckých posudků psychiatricky P.N. a psychologicky R.C., neúspěšné žádosti o pomoc MěÚ Písek, odkaz na nahraná zvuková sezení z psychologické poradny v Příbrami), ani nebyla vyslechnuta druhá strana (žalobce). Krajský úřad Jihočeského kraje

tak dle žalobce zanechal zcela bez povšimnutí právo rodičů na styk s dítětem a právo dítěte stýkat se s druhým rodičem, a naopak poskytl ochranu A.V. za sverpé podávání předběžného opatření k soudu a následného odvolání.

Žalobce proto ve smyslu ust. § 175 odst. 1 zákona č. 359/1999 Sb. [správně měl být uveden zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“)] podal dne 19.8.2014 na způsob vypracování výše uvedeného vyjádření stížnost proti nevhodnému chování úřední osoby E. F. a proti postupu správního orgánu záměrným mařením úkonu úřední osobou E. F..

Ředitel Krajského úřadu Jihočeského kraje ve sdělení ze dne 24.9.2014, č.j. KUJCK 56658/2014/KRED žalobci odpověděl, že stížnost žalobce byla řádně prošetřena a podle zákona nebyl důvod žalobce či kohokoli jiného vyslýchat. Postup A. V. byl shledán v souladu se zákonem a ku prospěchu dítěte. Z vyjádření E. F. nevyplývá, že se snažila žalobce úmyslně popsat v nejhorších násilnických barvách, bylo shledáno, že E. F. ve vyjádření neúmyslně změnila slovo „zavřen“ za „uzamčen“, na tuto chybu byla upozorněna, což bylo adekvátním opatřením k nápravě.

Žalobce dále nesouhlasil s tím, jak přísně – tedy podjatě – bylo hodnoceno jeho chování s porovnáním k hodnocení lhaní dané úřednice, když bylo kategoricky konstatováno, že uzavření dveří sklepa „...není v zájmu jeho (nezl. syna) a nejedná se o přiměřený prostředek ve smyslu ustanovení § 884 odst. 2 zákona č. 89/2012, občanský zákoník, kdy lze prostředky použít pouze v podobě a míře, která je přiměřená okolnostem, neohrožuje zdraví dítěte ani jeho rozvoj a nedotýká se lidské důstojnosti.“

Žalobce proto dne 29.10.2014 podal Ministerstvu práce a sociálních věcí Žádost o přešetření způsobu vyřízení stížnosti v souladu s § 175 odst. 7 správního řádu. Odpovědí mu bylo napadené Oznámení žalovaného 1) ze dne 24.10.2014 se závěrem, že stížnost byla neodůvodněná a Krajský úřad postupoval v souladu s právními předpisy. Žalovaný 1) zároveň žalobci oznámil, že je věcně příslušný k přešetření způsobu vyřízení stížnosti na základě podání žalobce ze dne 3.10.2014 (tohoto data byla dvě podání žalobce na podezření, že úřednice Krajského úřadu, E. F., se mohla dopustit přestupku dle zákona č. 312/2002 Sb., o státních úřednících nebo porušit Etický kodex úředníků a zaměstnanců veřejné správy) s tím, že v záležitosti, kterou vyřizoval MěÚ Písek, nemůže být šetřeno, neboť tu již šetřil Krajský úřad a správní řízení je dvojinstanční a nikoli trojinstanční.

Žalobce uzavřel tím, že žalovaný 2), konkrétně A. V., měl vyhovět jeho žádosti o pomoc při zajištění styku s nezl. synem a matku napomenout, aby lépe vychovávala svého syna (v souladu s ust. § 899 NOZ) a být přítomen při předávání dítěte a na matku zapůsobit, aby respektovala soudní rozhodnutí; tím, že tak neučinil, porušil § 1 odst. 2, § 5, § 9 zákona o sociálně-právní ochraně dětí, § 2 odst. 2 písm. h) vyhlášky č. 473/2012 Sb. a doporučení Ministerstva práce a sociálních věcí kraje Vysočina „Účast opatrovníka při předávání dítěte“. Žalovaný 2) s ohledem na skutečný stav nezl. syna žalobce, na něhož matka dlouhodobě působí tak, že u něho vyvolává syndrom zavrženého rodiče, když již na jaře 2012 soudní znalkyně I.W. konstatovala že „Egoistický postoj matky v této problematice je pochopitelný, chce mít syna pro sebe a zároveň tím patrně potrestat otce, ale není v zájmu dítěte, dokonce se zdá, že matka svým postojem a hovorem o otcových aktivitách před dítětem, /vzhledem k soudnímu jednání, jak se nezletilý v rozhovoru se znalkyní sám zmiňoval/, vytváří v mysli nezletilého obraz otce jako zavrženého rodiče.“, neměl ani podávat předběžné opatření ani se proti rozhodnutí soudu odvolávat. Žalovaný 2) tento zjištěný stav nezletilého nerespektoval, jednal tím plně proti jeho zájmu a nerespektoval jeho právo na péči obou

rodičů (viz čl. 7, 8, 9, 18 Úmluvy o právech dítěte, čl. 10 odst. 2, čl. 32 Listiny základních práv a svobod).

Vyjádření Krajského úřadu Jihočeského kraje, konkrétně E. F., považoval za neobjektivní přístup k řešení, vypomáhání si lži ve snaze žalobce očernit, může tak jít o „trestní čin zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 trestního zákona“, „o záměrné maření úkonu úřední osoby dle § 15 téhož zákona“, minimálně o „přestupek dle § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích“ (dále jen „zákon o přestupcích“) v návaznosti na porušení Etického kodexu úředníků a zaměstnanců veřejné správy, když však žalobci bylo dopisem z 18.11.2014 E.B. za Krajský úřad Jihočeského kraje sděleno, že návrh žalobce, že se E. F. dopustila přestupku, zamítla s tím, že ho bere pouze na vědomí. Dle žalobce neuspěje tvrzení nadřazených E. F., že „byla na tuto chybu upozorněna a to je adekvátní opatření k nápravě“, rovněž nebylo ani uvažováno, že by na E. F. bylo uplatnitelné ust. § 175 odst. 1 správního řádu, neboť toto její jednání lze shrnout do „nevhodného chování úřední osoby“, a též proto, že došlo k „záměrnému maření úkonu úřední osobou“. Jde rovněž o porušení zákona, neboť nebylo respektováno soudní rozhodnutí, žalobce proto zároveň rozporoval příslušná tvrzení E. F., ve kterých obhájuje sverpé podávání předběžného opatření A. V. a jejího odvolání proti zamítnutí jejího návrhu soudem, konkrétně tvrzení, že „I když je soud jiného názoru, než opatrovník, neznamená to, že orgán sociálně-právní ochrany dítěte je v rozporu se zákonem. Vzhledem k tomu, že soudci jsou při výkonu své funkce nezávislí, jejich nestrannost nesmí být nikým ohrožena, je jejich zvážení, jak návrhy OSPOD vyhodnotit“.

Žalobce za porušení zákona a přestupek dle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích považoval i postup, kterým byla jeho stížnost vyřízena ředitelem Krajského úřadu Jihočeského kraje M.K., spolu s E.B. V jejich vyjádření došlo k pokrucování smyslu zákona a k přísnému a tedy podjatému hodnocení výchovného opatření žalobce, kdy žalobce viní z uzavření dveří sklepa slovy: „není v zájmu jeho (nezl. syna) a nejedná se o přiměřený prostředek ve smyslu ustanovení § 884 odst. 2 zákona č. 89/2012, občanský zákoník, kdy lze prostředky použít pouze v podobě a míře, která je přiměřená okolnostem, neohrožuje zdraví dítěte ani jeho rozvoj a nedotýká se lidské důstojnosti.“ Naopak možnost „trestního činu zneužití pravomoci veřejného činitele“ nebo „přestupku a porušení Etického kodexu úředníků a zaměstnanců veřejné správy a zákona č. 312/2002 Sb.“ nebyla posuzovateli ani zmíněna. Neposuzovali ani odvážné tvrzení E. F.: „I když je soud jiného názoru než opatrovník, neznamená to, že orgán sociálně-právní ochrany dítěte je v rozporu se zákonem. Vzhledem k tomu, že soudci jsou při výkonu své funkce nezávislí, jejich nestrannost nesmí být nikým ohrožena, je jejich zvážení, jak návrhy OSPOD vyhodnotit.“ z vyjádření o sverpém podávání předběžného opatření k soudu paní A. V. a jejího odvolání se proti rozhodnutí soudu a nezabývali se tak zájmem dítěte na styk s oběma rodiči. Žalobce proto tvrdil, že porušení „Etického kodexu úředníků a zaměstnanců veřejné správy (odst. 1 a 3 čl. 4)“ a „zákona č. 312/2002 Sb. (§ 16, odst. 1)“ se dopustila E. F., a to svojí lží, zvanou „neúmyslnou záměnou“, i M. K. a E.B., a to způsobem zpracování stížnosti žalobce, když vyhodnocení této stížnosti žalobce shledal silně podjaté, zkreslené a neobjektivní; šlo o tendenční přístup na úkor jeho rodinného neštěstí. Jmenovaní úředníci byli nepřímo zodpovědní za situaci, že více jak 8 měsíců nebyl se svým synem; schvalovali postupy uplatňované A. V., ignorující postupy u dětí se syndromem zavrženého rodiče; ostudný byl způsob, jak hodnotili žalobce a naopak lež a podjatost úřednice E. F.; tedy ve svém vyjádření schvalovali jednání úřednice E. F. jako její nadřazení, bylo proto možno předpokládat, že se k takovéto praxi pravidelně uchýlovala za jejich vědomí, ne-li na jejich přímý pokyn.

Žalobce se výše podrobně popsanými nezákonnými zásahy žalovaných cítil být zkrácen na svých právech, z důvodu pokračování opatrovnického řízení se obával opakování způsobu vedení výkonu opatrovnictví, jakož i způsobu vyřizování svých stížností.

Žalobce proto žádal, aby soud jeho žalobě vyhověl.

V písemném vyjádření k žalobě ve znění doplnění žalovaný 1) konstatoval, že mu byla dne 15.10.2014 postoupena stížnost žalobce, v níž žádal přešetření postupu Krajského úřadu Jihočeského kraje při šetření stížnosti žalobce na OSPOD MěÚ Písek, v obou případech byly jmenováni konkrétní zaměstnanci úřadů, jejichž jednání bylo předmětem stížnosti. Žalovaný 1) stížnost žalobce řádně prošetřil postupem dle ust. § 175 odst. 7 správního řádu a shledal ji nedůvodnou, neboť v postupu Krajského úřadu, který se stížností žalobce velmi podrobně zabýval, nedošlo k žádnému pochybení ani nezákonnostem. Meritorní přezkum původní stížnosti pak žalovanému 1) nepřísluší. Žalovaný 1) podotkl, že z věcného hlediska není zřejmé, čeho chce žalobce svým postupem, uvedeném v žalobě před jejím doplněním, tj. návrhem na zrušení oznámení o přešetření způsobu vyřízení stížnosti ze dne 24.10.2015, dosáhnout, když v daném případě se nejedná o správní rozhodnutí, kterým by se měnila práva a povinnosti účastníků, ale pouze byly oznámeny zjištěné skutečnosti. Daným postupem se žalovaný 1) nedopustil ani nezákonného zásahu, neboť do sféry žalobce nijak nezasahoval. V ostatních žalobních bodech žalovaný 1) není pasivně legitimován, protože není orgánem, který dle tvrzení žalobce provedl zásah (§ 83 správního řádu); věcně není možné, aby žalovaný 1) donutil Krajský úřad ke zrušení vyjádření ke stížnosti nebo zasahoval do pracovněprávních vztahů, v nichž je zaměstnavatelem Krajský úřad. Žalovaný 1) shrnul, že při přešetření stížnosti postupoval v souladu s právními předpisy, tvrzené skutečnosti řádně prošetřil a oznámení ze dne 24.10.2014 nemá žádné věcné ani právní vady, proto navrhl zamítnutí žaloby.

Žalovaný 2) k žalobě ve znění doplnění uvedl, že žalobce se na něj poprvé obrátil dne 12.5.2014 s podnětem na prošetření postupu pracovnice OSPOD pí. A. V., který byl vyhodnocen jako stížnost dle § 175 správního řádu. Tajemnice MěÚ Písek po nastudování spisové dokumentace nezl. syna žalobce vedené u OSPOD MěÚ Písek neshledala v postupu OSPODu žádné pochybení. V téže věci se žalobce následně obrátil na Krajský úřad Jihočeského kraje, který postup MěÚ Písek rovněž shledal bez pochybení. K tvrzenému nezákonnému zásahu žalovaný 2) rozvedl, že byl usnesením Okresního soudu v Písku ze dne 12.3.2014, č.j. 1 P 33/2014-2307 jmenován dle § 469 odst. 1 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (dále jen „z.ř.s.“) opatrovníkem nezl. syna žalobce. Dle vnitřní organizační struktury MěÚ Písek, oddělení OSPOD, zajišťuje výkon tohoto konkrétního opatrovnictví pracovnice A. V. V průběhu opatrovnického řízení opatrovnice navrhla vydání usnesení o předběžném opatření na zákaz styku žalobce s nezl. synem, než bude ze strany Policie ČR vyřešena záležitost fyzického napadení nezletilého otcem, ke kterému došlo v průběhu styku v době od 11.4. do 13.4.2015. Důvodem tohoto návrhu opatrovnice bylo předcházející vyjádření obav chlapce z otce po fyzickém napadení a jeho opakovaném uzavření (otcem) ve sklepě se záměrem nezletilého vystrašit, a to, že chlapec je v důsledku své dlouhodobé neurotizace situací v rodině v lékařské péči psychiatra a medikován psychofarmaky. Odvolání opatrovníka proti usnesení Okresního soudu v Písku ze dne 2.5.2014, č.j. P 33/2014-2330, kterým byl návrh na zákaz styku nezletilého s otcem zamítnut, bylo zamítnuto a rozhodnutí soudu I. stupně bylo potvrzeno usnesením Krajského soudu ze dne 19.6.2014, č.j. 6 Co 1068/2014-2383. Žalovaný 2) shrnul, že pouze využil svá procesní práva a činil návrh v rámci soudního řízení pro ochranu oprávněných zájmů opatrovnice, přičemž rovnost účastníků v soudním řízení byla zajištěna, byly akceptovány návrhy všech

ostatních účastníků, z čehož je zřejmé, že žádný z nich nebyl na svých právech zkrácen. Žalobce mohl jako účastník řízení před Okresním soudem v Písku vznést návrh na změnu opatrovníka nezl. syna, což však neučinil. Žalovaný 2) si není vědom žádného zásahu, kterým mohl být žalobce přímo zkrácen na svých právech, zaměřeného přímo proti žalobci, nebo v jehož důsledku by bylo proti němu přímo zasaženo, proto žádal žalobu jako nepřipustnou odmítnout, příp. zamítnout pro nedůvodnost.

Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud neprovedl důkazy označené žalobcem v podané žalobě a v podání ze dne 26.1.2015, neboť jsou součástí spisového materiálu, který si soud k posouzení důvodnosti žaloby od žalovaných vyžádal a ze kterého soud při svém rozhodování vychází.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 82 s.ř.s. se každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Podle § 175 odst. 7 správního řádu má-li stěžovatel za to, že stížnost, kterou podal u příslušného správního orgánu, nebyla řádně vyřízena, může požádat nadřízený správní orgán, aby přešetřil způsob vyřízení stížnosti.

Podle § 469 odst.1z.ř.s. je dítě v řízení zastoupeno opatrovníkem, kterého soud pro řízení jmenuje. Opatrovníkem soud jmenuje zpravidla orgán sociálně-právní ochrany dětí.

Podle § 4 odst. 1 zákona o sociálně-právní ochraně dětí zajišťují sociálně-právní ochranu orgány sociálně-právní ochrany, jimiž jsou

- a) krajské úřady,
- b) obecní úřady obcí s rozšířenou působností,
- c) obecní úřady a újezdní úřady; ustanovení tohoto zákona o obecních úřadech se vztahují i na újezdní úřady,
- d) ministerstvo,
- e) Úřad,
- f) Úřad práce České republiky - krajské pobočky a pobočka pro hlavní město Prahu (dále jen „krajská pobočka Úřadu práce“).

Při věcném posouzení žaloby soud vyšel z vymezení nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s.ř.s, podle kterého, aby faktické jednání správních orgánů bylo zásahem dle tohoto ustanovení, musí se jednat o nezákonnou aktivitu (úkon) správního orgánů, který osoby, vůči nimž směřuje, zavazuje tak, že jsou povinny na základě tohoto úkonu něco dát, konat, nekonat či strpět, tzn. o úkony, které jsou způsobilé přímo zasáhnout sféru jejich práv a povinností (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16.11.2010, č.j. 7 Aps 3/2008-98). Obdobné plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.3.2005, sp.zn. 2Aps 1/2005, který pro shledání důvodnosti podané žaloby vyžaduje kumulativní splnění šesti podmínek: Žalobce musí být přímo (první podmínka) zkrácen na svých právech

(druhá podmínka) nezákonným (třetí podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (zásahem správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (čtvrtá podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (pátá podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (šestá podmínka). Není-li, byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s.ř.s. poskytnout. Domáhá-li se žalobce pouze akademického (určovacího) výroku, tj. pouze určení, že zásah byl nezákonný, šestá podmínka odpadá a není třeba ji zkoumat (rozsudek NSS ve věci sp.zn. 1Afs 60/2014).

Z příloh žaloby (1 - „dopis“ ředitele Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 24.9.2014, č.j. KUJCK 56658/2014/KRED, 2 - „Vyjádření ke stížnosti žalobce z 3.6.2014“ odboru sociálních věcí Krajského úřadu Jihočeského kraje z 16.7.2014, č.j. KUJCK/43379/2014/OSVZ, 3 - „Odvolání do usnesení Okresního soudu v Písku“ Městského úřadu Písek, odboru sociálních věcí z 19.5.2014, zn. Om 7/14, 4 - „Usnesení“ Okresního soudu v Písku ze dne 2.5.2014, č.j. 1 P 33/2014-2329, 5 - „Sdělení“ Městského úřadu Písek, odboru sociálních věcí z 28.4.2012, zn. Om 7/14, 6 - „Návrh na spr. řízení“ podaný žalobcem dne 1.4.2014, 7 - „Žádost o pomoc“ podaná žalobcem dne 7.4.2014, 8 - „Protokol“ sepsaný Městským úřadem v Písku ze dne 15.4.2014, 9 - „Oprava protokolu“ podaná žalobcem dne 18.4.2014, 10 - „Podnět na přiměřenou odměnu paní A. V.“ podaný žalobcem dne 9.5.2014-chybně datováno 9.9.2014, 11 - žádost o „Přezkoumání podnětu ze dne 9.9.2014“ podaná žalobcem dne 2.6.2014, 12 - „Stížnost“ žalobce z 19.8.2014, 13 - „str. 1 a 10 Znaleckého posudku“ I.W., 14 - rozbor „Syndromu PAS“ J.J., 15 - „str. 18-19“ z doporučení pro výkon opatrovnictví z <http://www.mpsv.cz/files/clanky/10795/KO-doporuceni.pdf>, 16 - „Žádost o přešetření stížnosti“ žalobce z 29.10.2014, 17 - „Oznámení o přešetření způsobu vyřízení stížnosti“ Ministerstva práce a sociálních věcí z 24.10.2014, 18 a 19 - sdělení žalobce o „Podezření z přestupku“ z 3.10.2014), jakož i z obsahu správních spisů žalovaných soud zjistil následující skutkový stav:

MěÚ Písek, Odbor sociálních věcí, Oddělení sociálně právní ochrany dětí, převzal dne 21.1.2014 do péče jako ohrožené dítě (konkrétně jako dítě v péči dětské psychiatrie pro ADHD, medikaci antidepresivy, dlouhodobé odmítání setkávání s otce, nepříznivé vztahy mezi rodiči) nezl. syna žalobce, vyhodnotil situaci dítěte a jeho rodiny, sestavil individuální plán ochrany dítěte, prováděl sociální šetření v rodině, šetření pro zjištění psychického stavu dítěte, jeho školního prospěchu a chování, opakovaně písemně, telefonicky i osobně jednal s rodiči i dítětem a činil další úkony dle zákona o sociálně-právní ochraně dětí. Ve věci nezl. syna žalobce je před Okresním soudem v Písku vedeno pod sp. zn. 1 P 33/2014 řízení ve věci péče soudu o nezletilé, v němž je mimo jiné upraven a dále řešen styk nezletilého s žalobcem a v němž byl usnesením daného soudu ze dne 12.3.2014, č.j. 1 P 33/2014-2307 ustanoven kolizním opatrovníkem nezl. syna žalobce žalovaný 2), který následně podal návrh na předběžné opatření a odvolání proti usnesení o zamítnutí návrhu na předběžné opatření, jak jsou výše popsány žalobcem. Žalobce se u žalovaného 2) opakovaně domáhal pomoci při zajištění styku s nezl. synem, přítomnosti opatrovníka při předání syna, příp. zahájení správního řízení o napomenutí syna z důvodu jeho nevhodného chování vůči žalobci. Z důvodu nespokojenosti s vyřízením jeho žádostí o pomoc žalovaným 2) žalobce opakovaně podal stížnosti na postupy žalovaného 2), resp. jeho příslušné úřednice, které byly dle obsahu adresáty (Ministerstvo vnitra, Ministerstvo práce a sociálních věcí, Krajský úřad Jihočeského kraje, MěÚ Písek) vyhodnoceny jako stížnosti dle ust. § 175 a násl. správního řádu a dle těchto ustanovení o nich i příslušné správní orgány, zejména žalovaný 1), rozhodly.

Žalobce se podle obsahu žaloby předně domáhal určení nezákonnosti postupu žalovaného 1), spočívajícího ve způsobu vyřízení jeho stížnosti na postup Krajského úřadu Jihočeského kraje při šetření stížnosti žalobce na Městský úřad v Písku, orgán sociálněprávní ochrany dětí (nevyhovění jeho žádostem k MěÚ Písek o pomoc ve věci styku s nezl. synem), přípisem žalovaného 1): „Oznámení o přešetření způsobu vyřízení stížnosti,“ ze dne 24.10.2014, č.j. 2014/68635-911/1 (dále též „Oznámení“) ve spojení s předchozími přípisy Krajského úřadu Jihočeského kraje (dále též „KÚJK“) ze dne 24.9.2014 a ze dne 16.7.2014.

Ze zjištěného skutkového stavu vyplynulo, že žalobcovo podání bylo v namítaném rozsahu žalovaným 1) posouzeno jako žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti nadřízeným správním orgánem podle ust. § 175 odst. 7 správního řádu na postup úředníků odboru sociálních věcí a zdravotnictví KÚJK při vyřizování stížnosti žalobce na poskytování sociálně-právní ochrany dětí pracovníci MěÚ Písek. Žalovaný 1) vyřizování uvedené stížnosti přešetřil a Oznámením žalobci sdělil výsledek svého šetření, kdy poukázal na zjištěný skutkový stav a skutečnost, že stížnost žalobce byla vyřízena příslušným správním orgánem, o čemž byl žalobce zpraven (přípisy Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 24.9.2014, č.j. KÚJK 56658/2014/KRED a ze dne 16.7.2014, č.j. KÚJK/43379/2014/OSVZ). Předmětem stížnostního řízení u žalovaného 1) tak bylo prošetření skutečností uvedených ve stížnosti, a nikoli rozhodování o právech a povinnostech stěžovatele. Ze zákonných ustanovení (§ 175 správního řádu) plyne, že stěžovatel (žalobce) nemá žádný právní nárok na konkrétní postup k nápravě dle jeho vlastního návrhu (nemá tedy např. nárok na potrestání konkrétního úředníka), stížnost musí být pouze ve stanovené lhůtě vyřízena (v daném případě byly stížnosti shledány nedůvodné) a stěžovatel o tom musí být zpraven, k čemuž v daném případě zjevně došlo (když právě ve způsobu vyřízení stížnosti žalobce shledává nezákonný zásah). Stížností žalobce tedy došlo k řádné iniciaci dohledové pravomoci příslušného správního orgánu, stížnost byla zákonným způsobem vyřízena, tzn., že žalovaným 1) byly učiněny dozorčí úkony, po prošetření věci byla stížnost shledána nedůvodnou, a o tom byl žalobce informován. Konkrétním způsobem vyřízení stížnosti, se kterým žalobce nesouhlasí a proti němuž podanou žalobou brojí, nemohlo dojít k zásahu do jeho subjektivních práv, protože pokud žalobci/stěžovateli nesvědčí veřejné subjektivní právo na provedení určitého opatření (např. na potrestání konkrétní úřednice), nemůže být na svých právech dotčen ani pouhým sdělením o tom, že správní orgán pro takový postup neshledal důvody (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.9.2014, č.j. 2 As 41/2014-47). Oznámení žalovaného 1), kterým žalobci sdělil výsledek šetření jeho stížnosti na postup KÚJK, resp. MěÚ Písek, tak není nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s.ř.s..

Žalobce dále podle obsahu žaloby brojil proti způsobu výkonu pravomocí žalovaného 2) jako orgánu sociálně-právní ochrany dětí a v tomto rámci proti způsobu výkonu funkce opatrovníka v občanskoprávním sporu. K tomu soud uvádí, že v postupu žalovaného 2), spočívajícím v nevyhovění žádostem žalobce o pomoc ve věci styku s jeho nezl. synem tak, aby nebylo pokračováno v porušování práv žalobce na výkon rodičovských práv ve vztahu k nezl. synovi, neshledal nezákonný zásah, kterým by byl žalobce přímo zkrácen na svých právech, neboť žalovaný 2) činil pouze úkony, jež mu přísluší ve smyslu zákona o sociálně-právní ochraně dětí (sociální šetření, dotazy do školy, k lékaři nezl. syna, na jeho komunikaci s nezletilým, s rodiči, apod.). Ze zákona o sociálně-právní ochraně dětí žalobci neplyne přímý nárok na to, aby OSPOD postupoval ve věci jeho nezl. syna žalobcem požadovaným způsobem. Orgán OSPOD je naopak podle citovaného zákona povinen postupovat podle zjištěného stavu samostatně s ohledem na zájem dítěte.

K tvrzenému zásahu stran výkonu funkce opatrovníka nezl. syna žalobce žalovaným 2) soud uvádí, že k výkonu této funkce byl žalovaný 2) povinen v rámci rozsahu působnosti orgánu sociálně-právní ochrany dětí na základě usnesení okresního soudu, a to ve

smyslu ust. § 469 odst. 1 z.ř.s. ve spojení s § 4 odst. 1 zákona o sociálně-právní ochraně dětí. V soudním řízení vedeném u Okresního soudu v Písku, sp.zn. 1 P 33/2014 tak postupoval žalovaný 2) ve smyslu z.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád a vykonával svá zákonem garantovaná práva (podávat návrhy ve věci), a to při zvážení nejlepšího zájmu nezletilého syna žalobce, jak byl v dané době aktuálně zjištěn šetřením OSPOD. Podávání procesních návrhů v občanskoprávním soudním řízení je zcela v kompetenci ustanoveného opatrovníka, přičemž obsah těchto podání je rovněž na jeho zvážení, tj. není a z povahy věci ani nemůže být vázán na souhlas kteréhokoli z dalších účastníků řízení. Věcné posouzení takto podaných návrhů náleží výhradně příslušnému nezávislému civilnímu soudu, který také jako jediný může rozhodnout (např. i k návrhu účastníka daného řízení) o zbavení funkce opatrovníka (čehož se žalobce taktéž touto žalobou domáhal) a o jmenování opatrovníka nového. Výše uvedené úkony žalovaného 2) tedy směřovaly vůči nezávislému soudu, který o nich řádně rozhodl. Žádným z popsanych úkonů žalovaného 2) žalobce nebyl dotčen na svých právech; žádná práva ani povinnosti mu z nich ani na jejich základě nevznikly, nebyly změněny; žádným z úkonů ani nebylo proti žalobci přímo nebo v jeho důsledku proti němu zasaženo, protože tyto úkony nemohly být nezákonným zásahem ve smyslu ust. § 82 s.ř.s..

Soud v této souvislosti považuje za vhodné dodat, že s ohledem na podstatu sporu, spadající do nejcitlivější – rodině/právní - oblasti, chápe snahu žalobce domoci se nápravy osobně pocítovaných křivd. U žalobce však namítaným postupem žalovaných k zásahu do jeho subjektivních práv nedošlo, neboť žalobci nesvědčilo veřejné subjektivní právo na jím požadovaný postup OSPOD při výkonu pravomoci podle zákona o sociálně-právní ochraně dětí (provedení či neprovedení žalobcem požadovaného opatření), na podávání či nepodávání procesních návrhů v opatrovnickém řízení nebo na vyřízení stížnosti jím požadovaným způsobem (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16.11.2010, č.j. 7 Aps 3/2008-98).

Podmínky pro posouzení namítaného jednání žalovaných tak nebyly splněny, soud proto žalobu podle ust. § 87 odst. 3 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praze dne 30. března 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková